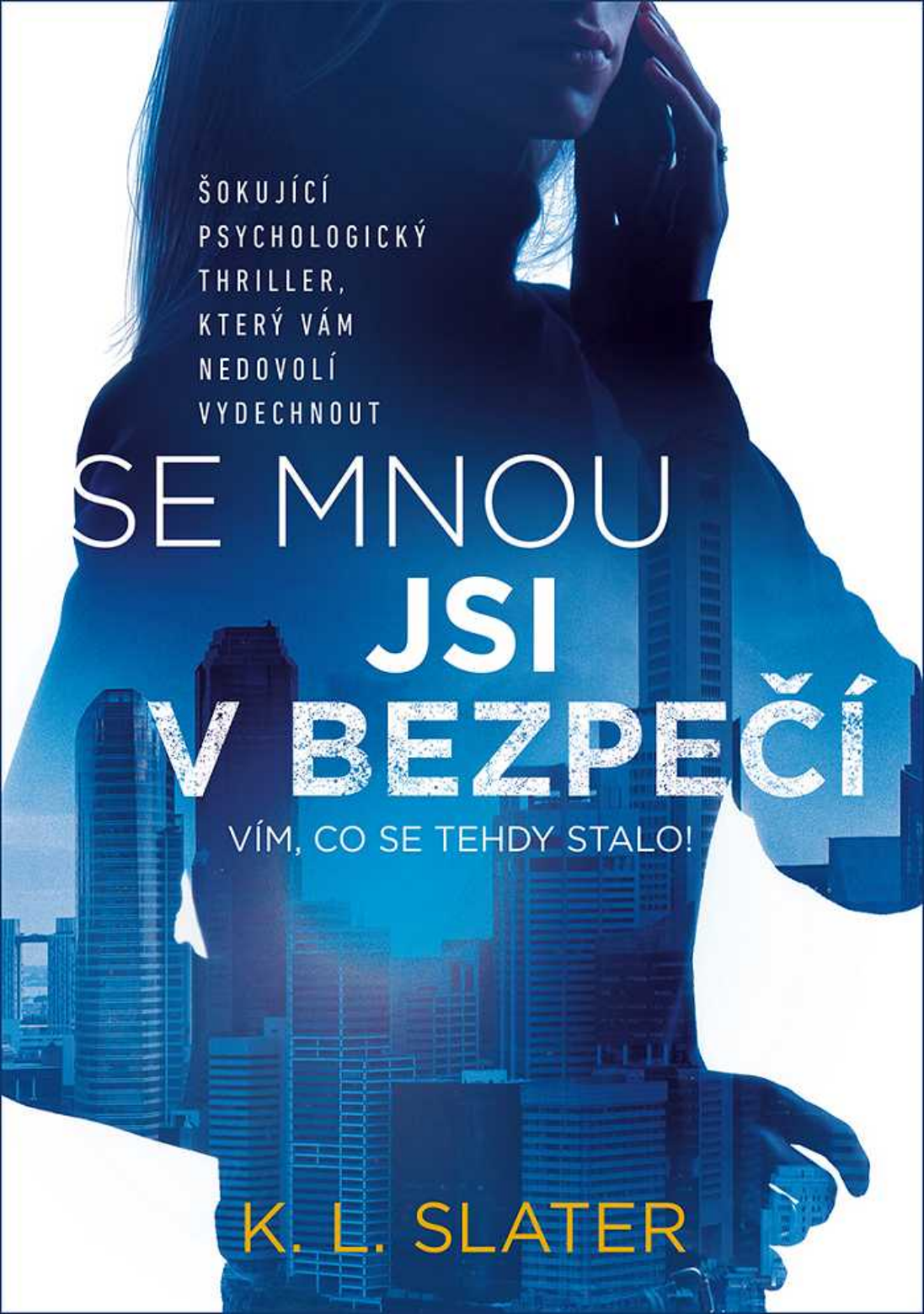

ŠOKUJÍCÍ
PSYCHOLOGICKÝ
THRILLER,
KTERÝ VÁM
NEDOVOLÍ
VYDECHNOUT

SE MNOU JSI V BEZPEČÍ

VÍM, CO SE TEHDY STALO!

K. L. SLATER

SE MNOU
JSI
V BEZPEČÍ

SE MNOU
JSI
V BEZPEČÍ

K. L. SLATER

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © K. L. Slater, 2016

Translation © Kateřina Bínová, 2018

Cover © Jan Matoška, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-044-4 (PDF)

*Mé dceři, Francesce Kimové.
Děkuji ti za tvou lásku a podporu,
kterými jsi mě od počátku zahrnovala.*

Konečně zalezli do postele. Vezmeš do ruky hrst zápalek a jednu po druhé zapálíš. Sleduješ, jak pomalu dohořívají, jak se rozžhavená hlaviceka pomalu mění v sypkou černou tečku.

Uhlíky v krbu jsou už skoro vyhaslé, ale bílý střed je stále ještě dost žhavý, aby ti pomohl všechno napravit jednou provždy.

„Dva měkké polštářky, leží na sobě, čtyři měkké polštářky, leží na sobě,“ zpíváš si do rytmu písničky Deset malých černoušek a přijde ti to děsně legrační.

Přisuneš k nim křeslo tak, aby se látky vzájemně dotýkaly. Kleštěmi rozhrábneš popel a opatrně vyndáš dva žhavé uhlíky, které pomalu položíš doprostřed vrchního polštáře. V klidu se posadíš a sleduješ, jak se prohořívají čím dál hlouběji. Propadají se hladově do měkké pěny a spálený povlak před nimi uhýbá, jako by se snažil utéct.

Je úplné ticho a ty si ho neskutečně užíváš.

Užasle sleduješ, jak uvnitř začínají tančit plamínky, jak kmitají svými krásnými, smrtícími jazyky. Ta síla tě zároveň ohromuje, děsí i uklidňuje. Cítíš, jak se postupně zbavuješ jednotlivých vrstev ochranných štítů. Pomáhaly ti přežít další den, další omámenou noc, ale teď už jsi v bezpečí. Plameny se o to postarají.

Těch pokusů jim to všechno říct, těch marných proseb o pomoc... nikdy nepochopili, co se jim snažíš vysvětlit. Ale teď, v tomhle hustém, sírou čpícím vzduchu, kdy všechen tvůj strach i smutek uvidí v celé své nahotě, jim to dojde.

Hlavně nezačni kašlat. Nechceš je přeci probudit. Hlupácci, začali by křičet a plakat. Nech je jejich snům, vždyť už brzy sami zjistí, co se děje.

Plameny rostou a spojují se v jeden. Víš, že ti tak beze slov slibují, že ti pomůžou, ale přesto, na malou chvilíčku, zaváháš. Nebylo by lepší si to rozmyslet? Ještě by šlo oheň udusat a zavolat o pomoc. Nebo je probudit.

A pak je uslyšíš.

„Nech nás udělat svou práci,“ šeptají plameny. „Ráno bude všechno vypadat líp.“

A tehdy se konečně rozhodneš a odejdeš.

1. KAPITOLA

Přítomnost

Anna

Malé stříbrné auto v opačném pruhu jede mnohem rychleji, než by mělo. V zatáčce nad ním řidič ztrácí kontrolu a vyjíždí do protisměru. Všechno se děje strašně rychle, není ani čas zpomalit, natož vjet na obrubník. Slyším tlumený náraz, jak auto narazilo do motorky přede mnou. Motorkář vylétne do vzduchu, udělá půlobrat a dopadne obličejem na silnici. Plechy se nárazem ohýbají a vydávají přitom zvuky jako raněné zvíře. Zakrývám si rukou obličej, ale je to úplně zbytečné, štiplavého kouře ze spálených pneumatik mám najednou plné plíce.

Dupnu na brzdy a vyskočím ven. Je mi jedno, že jsem nechala auto uprostřed silnice, s dvířky dokořán. Stojím tam a snažím se zbavit té nepříjemné pachuti, která mi stoupá do úst.

Všechno jako by zamrzlo v čase, kolem se rozhostí úplné ticho, tak ohlušující, že se na chvíli ztratím v jeho prázdném řevu. Pak se dveře stříbrného auta otevrou a kouzlo zmizí. Vyklopýtá z něj asi čtyřicetiletá žena oblečená v džínách a krátkém růžovém kabátku a vyzvrací se na kraj silnice. Drží si přitom vlasy, nejspíš je opravdu důležité, aby zůstaly čisté.

A právě v té chvíli ji poznávám. Ten obličej si není možné splést.

Uvědomím si, že jsem překvapením přestala dýchat. V krku mám sucho a srdce se mi sevřelo tak silně, že cítím, jak mi visí v hrudi jako seschlá pecka z meruňky.

Když jsem se před dvanácti lety dostala z nemocnice, strávila jsem každou volnou chvíli tím, že jsem se ji snažila vystopovat, i když jsem ji předtím potkala jen letmo a pouze při pár příležitostech. Byla jsem tehdy mladá, zoufalá a naivní a neměla jsem nikoho, koho bych mohla požádat o pomoc, takže jsem velmi rychle narazila na nepřekonatelný problém – prostě se vypařila. Postupem času jsem si musela přiznat, že jsem ji ztratila. Jediné, co mi zbývalo, bylo modlit se, že karma skutečně existuje, a ona bude opravdu trpět za to, co nám udělala.

A najednou se objeví tady, přímo přede mnou a ničí život dalšímu člověku.

Sleduju, jak si šedovlasý řidič černého mercedesu, který zastavil za mnou, sundává draze vypadající sako a přehazuje jí ho přes záda. Ochranitelsky ji obejme kolem ramen a šeptá do ucha slova útěchy. Něco na ní působí na lidi jako magnet, dává jim pocit, že tahle žena je slušný člověk.

Jaká to ironie.

Zdánlivě odnikud se vynořují další a další lidé a já zvažuju, že vyklidím scénu a vrátím se zpět do auta. Něco ve mně se snaží dostat se od ní co nejdál, ale to se samozřejmě nestane. Nehrozí, že bych ji znovu spustila z očí.

Uprostřed toho chaosu přitáhne můj pohled cosi velkého, ležícího zkrouceně na silnici. Kusy motorky jsou kolem něj poházené jako zubaté chromované konfety. Vytěšňuju z mysli rychle rostoucí dav lidí na druhé straně silnice, sehnu se k němu a snažím se nahmatat pulz. Chvějící se ruku mu zlehka přitlačím na zápěstí. Pod prsty necítím žádný pohyb, žádnou známku života, a na moment mě přemůže pocit, že už to udělala zase. Pak zamrká a já vydechnu. Lidé se řinou z malých řadovek podél Green Road a s ústy dokořán si prstem ukazují na scénu před sebou.

Znovu k němu sklopím zrak.

Jeho život visí na vlásku, to vnímám naprosto zřetelně. Jestli to nezvládne, nikdy si to neodpustím. Ta vystrašená mladičká dívka, která tehdy nevěděla, co má dělat, už je dávno pryč. Možná že tentokrát dokážu věci změnit.

Řidič motorky spadl na levou stranu, obličejem dolů. Pod hlavou se mu tvoří rudá, jako melasa hustá kaluž. Jednou rukou ho stále držím za zápěstí a druhou ho pohladím po tváři. Vypadá o něco starší než já, řekla bych, že je mu tak pětatřicet. Má jemnou pleť a dlouhé, tmavé řasy, které se chvějí, jako by právě o něčem snil.

Na druhé straně silnice, tam, kam se soustředí veškerá pozornost, je ona, a hlasitě kvílí, ačkoli na sobě má nanejvýš malé škrábnutí. Ale hrát si na oběť jí šlo vždycky výborně, takže mě to ani nepřekvapuje. Snažím se na ni nezírat, abych se neprozradila, ale obávám se zbytečně – nevnímá nikoho, kromě sebe samé. Nemá ani páru, kdo jsem a co mi tehdy udělala.

Na její obhajobu musím uvést, že nyní vypadám jinak, přeci jen je to už dlouhých třináct let. Mám teď asi pětadvacet kilo nadváhy, a i vlasy mám mnohem tmavší. Po té drobné, naivní dívce, která svou důvěru dala všanc tak snadno, není ani památky. Navíc, lidé jako ona si nikdy nevšímají bezvýznamných jedinců kolem sebe. Jen si tak proplouvají životem, dělají jedno sobecké rozhodnutí za druhým a za sebou nechávají spoušť, aniž by se nad svým chováním, byť alespoň na chvilku, zamysleli. Dokud se jim to ovšem všechno nevrátí jako bumerang. To si to potom hezky vypijou.

Slyším, jak někdo volá, že sanitka už je na cestě. Kolem stojí hloučky lidí a můžou si vykroutit krky. Oči mají přilepené na motorkáři, ale popravdě v nich nevidím mnoho soucitu, spíš špatně skrývanou touhu po nechutných detailech.

Zvednu se do dřepu, že se postavím a zmizím dřív, než dorazí sanitka. Vím, že díky článkům v místních novinách, které budou zcela jistě o nehodě psát, už ji tak snadno ze zřetele neztratím, navíc se mohu později přihlásit na policii jako očitý svědek. Nejraději bych tu zůstala, ale od své terapeutky jsem se mimo jiné naučila, jak je důležité získat odstup a zhodnotit situaci v klidu a s rozmyslem, abych dospěla k co nejlepšímu rozhodnutí.

Kdybych tu zůstala, nejspíš bych se neudržela a udělala scénu. Tentokrát ale musí všechno klapnout. Všechno, co udělám, každý můj krok musí být pečlivě zvážen a naplánován. Už žádné chyby.

Něco se mi otře o ruku a když se podívám, vidím, že se motorkářovy prsty svírají kolem mých.

Modrošedé oči má široce otevřené a podlité krví, ale lidem kolem nás nevěnuje pozornost, jako by byl schopen vnímat jen můj obličej. Ostře se nadechne a podívá se mi přímo do očí.

„Pomozte mi,“ zašeptá.

2. KAPITOLA

Už víc než pět let jsem zaměstnaná u Královské pošty. Šest dní v týdnu vstávám ve čtyři ráno a do práce přijíždím s dostatečnou rezervou, abych v pět hodin mohla začít pracovat.

Nejprve si vždycky srovnám poštovní zásilky podle směrovacích čísel tak, jak je budu postupně roznášet. Pak je nacpu do poštovních pytlů a doručím obyvatelům cliftonského sídliště, obrovské masy šedého betonu z padesátých let na předměstí Nottinghamu, které se kdysi pyšnilo pofidérním titulem největší sídliště v Evropě.

Ačkoli se to někomu může zdát snadné, doručovat poštu správně a včas zase taková legrace není, a rozhodně to nemůže dělat každý. Většině lidí není jedno, kdo a jak jim doručuje jejich zásilky. Pro některé z mých kolegů je to jen práce, ale podle mě můžete docela snadno ovlivnit i životy lidí.

Třeba paní Grayová z Beck Crescent. Má bércové vředy, takže jí vždycky v pátek ráno vyvezu popelnici. Nebo letos v létě, když pana Bagleyho zmohla artritida, jsem mu posekala trávník. Teď, kdykoli mě zastihne u dveří, mluví neustále o svém synovi, který žije v Austrálii. Často mám chuť se zeptat „A kde je váš úžasný synáček, když je potřeba posekat trávu nebo vám přinést léky?“, ale samozřejmě to nikdy neudělám.

Mí kolegové z kanceláře jsou vážně moc fajn banda lidí. Nechávací mě na pokoji a já si můžu v klidu dělat svou práci. Už dávno mě přestali tahat do svých nekonečných debat o reality show v televizi

nebo seriálu *Coronation Street* – i když musím přiznat, že zásluhou jakési prapodivné osmózy bych nejspíš byla schopná vám přesně říct, co se v kterémkoli z těch pořadů, o nichž se baví, právě děje.

Zkrátka, všechno šlo úplně bez problémů a pak, z ničeho nic, se situace změnila. Vedení se rozhodlo, že proběhne další hodnocení naší práce na roznáškových okruzích.

Když byla řada na mně, Jim Crowe přišel k mému pultu a s pohledem upřeným do papírů v deskách prohlásil: „Končíte s roznáškou až dlouho po třetí, Anno. Myslíme si, že je to proto, že je ten okruh na vás moc velký.“

Před pěti lety, když jsem žádala o tuto pozici, dělal se mnou přijímací pohovor právě Jim. Byla jsem tak mimo, že jsem nastoupila do špatného autobusu a přijela o pár minut později. Vzpomínám si, že mi Jim musel jednu nebo dvě otázky zopakovat, jak jsem byla zmatená, a uklidňoval mě, když jsem zapomněla, co jsem chtěla říct. Dal mi tehdy šanci a tu práci jsem dostala. Řekla bych, že si mě vzal tak trochu pod křídlo. Nejspíš mu došlo, že mi některé věci dělají maličko problém. O tom, co se mi kdysi stalo, ale neměl ani tušení. Nikdo tady to nevěděl.

„Ale vždycky svou práci dokončím, ne?“ odpovím.

„Ano, s hodinou a víc přes čas. My si ovšem nemůžeme dovolit dále platit přesčasy, Anno. Je to příliš drahé a já mám jasné požadavky seshora, že musím snížit náklady.“

Sledovala jsem, jak se mu na čele, v místech, kde mu ustupovaly vlasy, tvoří perličky potu. Byla jsem zticha a čekala, až se mi podívá do očí, ale on dál procházel papíry připnuté v deskách. Nakonec blahosklonně souhlasil, že si prozatím můžu ponechat svůj okruh, pokud nebudu vykazovat přesčasy.

„Uvidíme, jak to půjde,“ prohlásil. „Pokud ale budete mít nadále problém dokončit svou práci včas, nejspíš vás budeme muset

přeradit na jiný doručovací okruh, pravděpodobně na Huntsmoor. Je mi to líto, Anno, ale tentokrát s tím nemohu nic dělat.“

Pokrčila jsem rameny a odloudala se pryč, nicméně uvnitř mě to pořádně vřelo. *Nikdo* nechtěl huntsmoorský okruh, proto na něj vždycky najímali lidi z agentury. Obávaný Huntsmoor, moře špinavého betonu a zatlučených oken. Byl zázrak, když se doručovatelé bez problému dostali kolem psů zakázaných plemen uvázaných na řetězu a povykující mládeže s kapucemi na hlavě, která se před bytovkami zdržovala od rána do noci bez ohledu na počasí.

Vlasy mi stály hrůzou na hlavě, když jsem si představila, že bych mohla na tomhle okruhu skončit, pokud vedení opravdu přistoupí k velkým změnám. Práce mi pomáhala vést téměř normální život. Jen díky ní jsem překonala ty temné časy, nechtěla jsem, aby se vrátily. Rovnou tam na místě jsem se rozhodla, že si svůj doručovací okruh udržím bez ohledu na cokoli.

Nakonec, jak už to tak bývá, jsem si dělala zbytečné starosti. Už sedm dní končím roznášku včas a nepotřebuju k tomu žádné přesčasy. Vedení tak může hodit zpátečku a nechat mě na pokoji. Ať si rýpou do někoho jiného, já jsem našla způsob, jak svou práci zvládnout.

Tedy alespoň prozatím.

Dnes ráno jsem skončila přesně na čas a když jsem pak v kanceláři všela prázdný pytel na háček, dala jsem si záležet, aby mě při tom Jim viděl. Mí zákazníci jsou na mně závislí a nemají rádi změnu. Z nového doručovatele by neměli radost.

Jak by například kdokoli nový věděl, že si rodina Bensonova, která bydlí v Buxtonově ulici, nechává veškeré balíčky z internetových obchodů posílat naproti, do čísla 86? Kdo by asi tak tomu novému doručovateli řekl, že akurátní pan Staniforth, který dojíždí za prací do CanaryWharf a je pryč čtrnáct hodin denně, má rád,

když mu poštu svážu gumičkou, aby se mu nerozletěla po celé předsíni?

Na všech těchto drobnostech lidem záleží.

Když jsem dnes skončila s prací, zamkla jsem kolo venku na stojanu a vydala se autem domů. Pořád jsem měla na sobě reflexní vestu, a protože bylo na říjen docela teplo, dost jsem se v ní potila. Pamatuju se, že jsem se nemohla dočkat, až budu konečně doma, převleču se do něčeho pohodlného, dám si hrnek horké čokolády a se svým kocourem Albertem se v klidu podívám na epizodu *Jak se staví sen*, kterou jsem si nahrála. Pootevřela jsem si okýnko a zahнула na Green Road.

Až teď, když se ohlížím zpátky, vidím, že každá minuta těch uplynulých třinácti let vedla přesně k tomuto okamžiku, který ji přivedl zpět ke mně. Ačkoli jsem už dávno přestala doufat, že jednoho dne zaplatí za to, co provedla, opak byl pravdou. Bylo mi zkrátka předurčeno ji znovu najít.

3. KAPITOLA

Ráno je v *Nottingham Post* o té nehodě jen krátká noticka. Štve mě, že tam neuvedli jméno řidičky auta, ale mně to vlastně může být fuk, já ho dávno znám. Tedy její pravé jméno. Alespoň si myslím, že si ho změnila. Když se totiž dlouhé měsíce snažíte někoho najít a neustále se ocítáte ve slepých uličkách, zavání to tím, že si ten někdo nechal změnit identitu a zmizel. Ale díky té nehodě je veškerá její snaha zůstat v anonymitě fuč.

V noci jsem o celé situaci hodně přemýšlela a jsem přesvědčená, že úplně nejdůležitější je zůstat v kontaktu s tím motorkářem. Pokud se mi to podaří, určitě mi neunikne žádná důležitá informace. Teď, když je do toho namočená policie, už mi neuteče, i kdyby se snažila sebevíc.

Než jsem včera odešla z místa nehody, napsala si policejní asistentka mé nacionále a řekla mi, že se mi někdo velmi brzo ozve a já tak budu mít šanci podat jako očitý svědek důležité svědectví.

Ještě než uklidím talíř a hrnek od snídaně, vystříhnu si zprávu a položím ji před sebe na stůl.

Už sedím připoutaná v autě, když si vzpomenu, že jsem nezkontrolovala sporák. Jakmile přijde na domácí spotřebiče, člověk nikdy nemůže být dost opatrný. Čert nikdy nespí. Odemknu kuchyňské dveře a stačí mi jen nakouknout, abych se ujistila, že jsem sporák nejen vypnula, ale dokonce jsem přes vypínač nalepila smajlíka. Znovu tedy zamknu a po cestě do nemocnice přemýšlím

o tom článku. Napsali v něm celé jméno toho motorkáře, Liam Bradbury. Ačkoli utrpěl poranění hlavy, je prý stabilní. Leží v Královské fakultní nemocnici v Nottinghamu, známé jako KFN.

Dnes ráno jsem tam volala a řekla, že jsem ta, co až do příjezdu sanitky seděla na zemi vedle Liama a držela ho za ruku. Paní na recepci zněla nejdřív překvapeně, ale pak mi velmi ochotně sdělila číslo jeho pokoje.

Na silnici skoro nikdo není, takže mi cesta do nemocnice zabere ani ne patnáct minut. Míjím nudné nákupní zóny plné důchodců šourajících se ke svým autům. Mladé ženy tlačí po chodníku pestrobarevné kočárky a víc se věnují telefonování než svým ulepeným ratolestem.

Zaparkuju a cestou k výtahu ještě koupím v malém, předražěném nemocničním obchůdku košík ovoce. Vyjedu nahoru do oddělení osm a jsem vpuštěna dovnitř, aniž by se někdo zajímal o to, kdo jsem. Tak tomu říkám bezpečnost především!

Sestry na recepci se ptám, kde přesně Liam leží.

„A vy jste příbuzná?“ prohlíží si mě zpoza pultu. „Já jen, že právě odpočívá, a navíc teď nejsou návštěvní hodiny.“

Snažím se jí vysvětlit, kdo jsem. „Jen jsem se chtěla přesvědčit, že je v pořádku,“ dodávám a v dalším okamžiku už mě vede k soukromému pokoji na konci chodby.

Pohle na něj mi úplně vyrazí dech. Nemůžu si pomoci. I když je samá modřina a plastová hadička a většinu obličeje má schovanou za kyslíkovou maskou, připadá mi jako velmi přitažlivý muž. Má husté hnědé vlasy, místy sluncem vyšisované dozlatova, a i když jsou teď zplihlé a matné, je mi jasné, že za normálních okolností budou krásně lesklé.

A vypadá jako Danny. Spojení výrazů „bratr“ a „přitažlivý“ mě trochu zarazí, ale koneckonců, Danny skutečně byl skrz naskrz

nádherná bytost a pohled na Liamovu hranatou čelist a oči posazené dál od sebe mě jen utvrzuje v tom, že se všechno děje tak, jak má.

Košík s ovocem položím na malý stolek vedle postele.

„Utrpěl náraz do hlavy, ale teď už je stabilizovaný,“ říká sestra a vyrovnává mu záhyby na pokrývce. „Jen si neumím představit, jak to s ním chudák jeho babička zvládne, až ho pustíme domů.“

Na bydlení s babičkou mi přijde docela starý, ale na druhou stranu vím, že ceny nemovitostí jsou příšerné a spousta lidí nemá šanci bydlet ve svém, takže bych ho neměla soudit. Vzpomenu si na svoji skromnou řadovku, která sice není kdoví co, ale alespoň je moje. Vlastním ji od té doby, co... no, prostě už třináct let.

Kéž by ta sestra konečně odešla, abych si mohla v hlavě přehrát to, co se včera stalo.

Liamova ruka leží nehybná a bledá na světle modré nemocniční pokrývce, i jeho víčka jsou klidně zavřená, vůbec se nechvějí tak, jako včera na té silnici. Když sestra na chvíli vyjde ven z pokoje, aby si s kýmsi promluvila, nastává moje chvíle. Vytahuju z tašky telefon a rychle udělám, co potřebuju, protože během chvilíčky už slyším, jak šouravými kroky zase vchází do dveří.

„Myslím, že už bych měla jít,“ řeknu.

„Je mi to líto, ale návštěvní hodiny bohužel platí pro každého.“ Podívá se na mě a trochu se pousměje. „Zkuste přijít kolem šesté. To tu bude i jeho babička a jsem si jistá, že vám bude chtít poděkovat za to, co jste pro něj udělala.“

Zadívám se na Liamovu ruku.

„Vždyť jsem neudělala víc, než by udělal kdokoli jiný.“

Jdu zpátky k autu a venku mrholí.

Obvykle když potřebuju zabít čas, jdu se projít do colwického parku, který je co by kamenem dohodil od Sneintonu, kde bydlím. Ráda sedávám na břehu jezírka a sleduju kachny, které se na něm

nerušeně a beze spěchu pohupují. Dříve jsem s sebou brávala chleba a nadrobila jej na břeh, ale ony pak byly pokaždé jako smyslů zbavené, takže jsem s tím přestala.

Když chcete, aby věci fungovaly, jak mají, musíte je mít plně pod kontrolou. Jinak to nejde.

Dnes je ale na návštěvu parku moc chladno a navíc prší, jedu tedy raději domů. Počkám tam, až bude čas vyrazit na šestou do nemocnice. Než ale vejdu k sobě, zastavím se vedle, u paní Peatové. Zaklepu na okno a ona zvedne hlavu od svého křížkového stehu.

„Všechno v pořádku, paní Peatová?“ zavolám na ni přes sklo.

Usměje se, pokývne hlavou a zamává mi macatou rukou. Máme svůj vlastní kód – zatukám vždycky na okno a když potřebuje, abych za ní přišla, kývne na mě a já si odemknu zadní dveře klíčem schovaným pod zrezivělým stojanem na lahve s mlékem.

Někdy jdu ale dovnitř, i když mě nepotřebuje, a dám si s ní čaj, abych trochu zpestřila její jinak monotónní dny. Dlužím jí to.

„Přála bych si, abys mi říkala Joan,“ zlobí se na mě pokaždé, ale mně to nejde přes pusu. Žiju ve vedlejší domě celý život a některé věci jsou zkrátka svaté, no ne? A paní Peatová tak pro mě bude už navždycky paní Peatovou.

Jak já, tak její pečovatelka Linda, děláme vše pro to, aby jí nic nechybělo. Nemáme s tím žádný problém. Její nanicovatá dcera Janet-Mae bydlí asi osmdesát kilometrů odtud a navštěvuje ji nanejvýš jednou za měsíc. Ale dám krk za to, že jakmile Linda nebo já jednou najdeme její matku v křesle tuhou jako prkno, bude tu v cuku letu, jen aby mohla prodat dům a shrábnout peníze. Což si samozřejmě nechávám pro sebe.

Když konečně dorazím domů, najdu Alberta trpělivě sedět za zadními dveřmi. Snažím se jet vždycky po práci rovnou domů,

abych ho mohla nakrmit pokaždé ve stejnou dobu. Má rád ve věcech řád, stejně jako já.

Lidé si obvykle myslí, že kočky nejsou nijak zvlášť společenské, ale opak je pravdou. Albert je na mě ve všem závislý. Samozřejmě ho nepouštím ven na noc. Představa, jak se někde courá ulicemi, by mi nedovolila usnout. Vím, jak dokážou být lidé zlí, a mnohdy jsou to právě lidé, které znáte, kdo ublíží vašemu zvířeti.

Zavřu oči a zastrčím bolestné vzpomínky zpět do pomyslné krabice vzadu v mysli tak, jak mě to učila má terapeutka. Teď není správný čas babrat se v minulosti.

Jen co nakrmím Alberta, projdu zbytek místních novin, které jsem koupila, jestli v nich nenajdu zmínku o nehodě. Něco málo v nich je, ale maximálně řádek, dva, nic jako v *Nottingham Post*. I tak si je vystřihnu a schovám. Vytvořím si v notebooku novou složku a zaznamenám do ní čas své ranní návštěvy v nemocnici, i stav, v jakém se Liam nacházel. Zvlášť pečlivě zapisuju, co sestra řekla o jeho bydlení s babičkou. Nesmím ponechat nic náhodě.

Odnesu Alberta do chodby, aby mě nerušil, a najdu v telefonu tu fotku. Povedla se mi mnohem lépe, než jsem čekala. Cvakla jsem ji narychlo, když sestra na chvílku odešla z pokoje, a neměla jsem ani čas zjišťovat, jestli telefon stihl pořádně zaostřit. Ale fotka je ostrá a zřetelně zobrazuje bledého a pochroumaného Liama, jak leží na posteli, všude samá hadička a kabel.

Vytvořím v notebooku další složku a uložím do ní fotku, kterou jsem si předtím poslala e-mailem. Věčná škoda, že jsem si ho nevyfotila i včera, jak leží zraněný na silnici. Nejspíš se kvůli tomu na mě bude zlobit, až se trochu zotaví.

Dneska se věci nevyvinuly tak, jak jsem očekávala, nebo spíš doufala. Představovala jsem si, že dorazím do nemocnice, Liam

bude sedět na posteli a nadšeně mi povypráví vše, co se od policie dozvěděl o té ženě, která ho smetla z motorky.

Znovu se zadívám na jeho fotku z nemocnice a je mi smutno. Z léků, kterými ho dopují, je mimo. Ani neví, že existuju.

Poslouchám, jak hodiny pomalu odměřují čas a Albert škrábe na dveře do obýváku, abych ho pustila dovnitř. Začínám litovat, že jsem dnes zavolala do práce a hodila se marod. Co když si vedení za mě najde náhradu a ta bude lepší než já? Měla jsem jít do práce. Nemůžu riskovat, že přijdou na to, jak zvládám dokončit roznášku, aniž bych potřebovala pracovat přesčas.

Když se přesunu od stolu do křesla, sježu pohledem na ošoupaný tvíd v místě, kam si léta pokládala předloktí moje matka. Až na přerušované, tiché hučení lednice je dům tichý. Hustý, těžký vzduch se kolem mě svírá jako kabát plný nepříjemných vzpomínek.

Když jsme byli ještě děti, nikdo kromě matky nesměl v tomhle křesle sedět. Poznala, když byl polštář byt jen o centimetr posunutý. Víte, měla ráda, když vždycky našla všechno tak, jak to nechala.

Zavřu oči a jemnou kůží na zápěstí přejíždím po hrubé látce.

Teď v něm sedím já a ona s tím nemůže nic udělat.

Nikdo s tím nemůže nic udělat.

4. KAPITOLA

Joan Peatová

Vždycky zůstávala v obýváku, dokud Anna neodešla do práce. Nemusela ani sedět u okna a sledovat ji, stačilo poslouchat. Bydleli v boční ulici, která byla opravdu tichá. Nejezdilo v ní moc aut a už vůbec ne tak brzy ráno, kdy její sousedka odcházela do zaměstnání.

Dnes ale Anna odešla z domu později, než kdyby šla do práce, a vrátila se dřív, než jí obvykle končila směna. A teď Joan slyšela bouchnout zadní dveře, což znamenalo, že zase odešla.

Anna parkovala před domem a Joan ji sledovala, jak jde ke dveřím u řidiče. Nemohla si nevšimnout, že během posledních pár let pěkně přibrala. Nenosila nic jiného než pracovní uniformu nebo džíny, šněrovací boty a obrovskou šedou mikinu, která její postavě zrovna nepřidávala. Téměř se nelíčila a v poslední době si oblíbila tmavě hnědou kšiltovku, která jí vůbec neslušela, a naopak zvýrazňovala její nezdravě bledou, mírně oteklou tvář.

Přesto Joan věřila, že ta Anna, kterou znala, tam uvnitř stále je, jen se bojí vyjít ven. Nepřestávala doufat, že jednou zahlédne záblesk obrovské chuti do života, kterou jako dítě mívala.

Jakmile sousedka odjela, zvedla se Joan z křesla a přesunula se do kuchyně, aby si udělala šálek čaje. Jak Annu, tak svou pečovatelku Lindu nechávala žít v domnění, že nemůže chodit bez pomoci. Neměla pocit, že by jim lhala, jen je nezatěžovala pravdou. A to je rozdíl.

Konec konců, velmi často jí to problém opravdu dělalo a ani ve dnech, kdy jí nebylo vysloveně zle, nesprintovala po domě jako Mo Farah. Takže to vlastně zase až taková lež nebyla.

V podstatě by se bez pečovatelské služby obešla, někdy se dokonce vyšplhala i do patra, když šla opatrně a nezapomněla si s sebou vzít to divné dýchátko. Ale bylo tak příjemné vidat Annu i Lindu pravidelně. Bála se, že kdyby věděly, že jejich pomoc nepotřebuje, nechodily by za ní tak často, a to bylo to poslední, co by si přála.

Ošálit lidi bylo překvapivě snadné, dokonce i ambulantní setru Jamindu, která se u ní stavovala vždy jednou za několik měsíců, aby jí zkontrolovala bércové vředy. Všichni Joan naprosto důvěřovali, nakonec, proč by jim v něčem takovém lhala?

Upřímně, kvůli osamělosti.

Joan měla za to, že slovo „osamělost“ lidé používali až moc. Hlavně ti, kteří neměli potuchy, jaké to je, být doopravdy osamělý. Lidé, kteří nikdy nezažili to tíživé ticho, které se k vám přimklo jako smršťovací fólie hned po probuzení. Netušili, jaké to je, pustit si ve vedlejší pokoji rádio a předstírat, že přijela na návštěvu rodina nebo přátelé.

Ale Anna a Linda představovaly pro Joan skutečné lidi, se kterými mohla po většinu dní promluvit, a to jí pomáhalo normálně fungovat, den za dnem, týden po týdnu.

Každý, koho Joan pravidelně vídala, za ní chodil proto, že si myslel, že se nemůže hýbat a je závislá na jejich pomoci. Svým způsobem to byla i pravda. Skutečně se bez nich neobešla. A byla vděčná, že takové lidi ve svém životě má. Navíc se v minulosti sama vždycky snažila pomoci lidem kolem sebe nést jejich těžké břemeno.

Tak třeba Anna.

Bydlely v sousedních domech už dobrých třicet let a od chvíle, kdy Anna vyšla z nemocnice, až do jejích osmnácti let jí byla v podstatě nevlastní matkou. A Anna neměla nikoho jiného, na koho by se mohla spolehnout. Z Joanina pohledu to bylo tak, že nohy mohly být klidně na odpis, ale s pamětí nebo sluchem nic neměla, i když už jí táhlo na osmdesát. Díky tomu si také bohužel přesně pamatovala, co se vedle v domě před třinácti lety stalo. Strašné věci. A stejně jasně si pamatovala i den, kdy se Clarkovi stali jejími sousedy.

Toho rána, kdy se Monica a Jack Clarkovi i se svou malou dcerkou Annou přistěhovali, ležel na zemi lehký poprašek sněhu. Joan s manželem Arthurem někde zaslechli, že Jack Clarke dříve pracoval jako horník v dole v Annesley, pak ho na šichtě zachytil jeden ze strojů a on přišel o paži. Clarkovi využili odškodné na koupi malé řadovky hned vedle Joan a Arthura, aby byli blíž městu a Monica si mohla najít nějakou práci na poloviční úvazek.

V té době byl Arthur samozřejmě ještě naživu a zdravý jako rybička. Denně ujel na kole cestou do práce a zpět skoro padesát kilometrů. Bylo to dva roky před tím, než ho dostala rakovina slinivky, zemřel šest týdnů od diagnózy.

Joan opatrně odložila šálek s podšálkem na konferenční stůl a vyhlédla z okna na cestu. Monica byla přezíravá a nepřátelská už od prvního okamžiku, ačkoli Joan nikdy nepochopila, odkud se ten pocit vlastní důležitosti zrovna u ní bral.

„Odbarvená blondýna bez špetky vychování a s příliš velkým výstřihem,“ tak ji Arthur popsal, když před domem vystoupila ze stěhovací dodávky, kterou si Jack pronajal. Stáli přímo u tohoto okna a mávali na ni a ona se ani neobtěžovala jim odpovět. Arthur měl vždycky dobrý odhad na lidské charaktery.

Malá Anička, to bylo ovšem jiné kafe – otočila se k nim a zešíroka se na ně usmála. Byla tak sladká! Blondáté vlasy samou loknu a ty modré oči, úplně jako porcelánová panenka.

Jejich dcera Janet-Mae v té době studovala na univerzitě v Manchesteru a jezdila domů, kdykoli jí to nabitý program dovolil, což nebylo zrovna často. Jakmile se Joan podívala na Annu, srdce jí zaplnily vzpomínky na dobu, kdy byla Janet-Mae ještě malá a potřebovala ji. A to bylo už moc dávno.

Joan měla oči upřené na místo, kde tehdy před mnoha lety Clarkovi zaparkovali dodávku. Minulou noc vydatně pršelo a odvodňovací žlab na ulici byl zanesený bahnem a spadáním listím, hroudy špíny byly přilepené k obrubníku jako nádory.

Odvrátila zrak a vzpomněla si, jak tam Anna stála a mávala jim, dokud nepřišla Monica a neodvlekla ji za ruku pryč.

Netrvalo dlouho a všimli si, že Monica holduje alkoholu a mužům. Joan chodila pravidelně do kostela, a proto se opravdu snažila neúčastnit sousedské šušky o Moničině pestrém nočním životě, ale jednoduché to nebylo. Z okna nahoře v ložnici nejednou zahlédla Monicu v náručí cizího muže, který zcela zjevně nebyl její manžel. Spíš manžel nějaké jiné.

Když Clarkovi bydleli v sousedství asi rok, Monica zjistila, že čeká Daniela. Bože dobrý, jejich hádky pak nebraly konce. S malou pomocí skleničky přiklopené na zeď slyšela Joan každou z nich slovo od slova. Jack Clarke byl evidentně přesvědčený, že dítě není jeho, a o měsíc později odešel z domu, kde zanechal nejen těhotnou Monicu, ale i svou dceru Annu.

A to bylo naposledy, kdy ho Peatovi viděli. Zemřel šest měsíců nato, prý se opilý přetlačoval s kamionem a, jak se dalo čekat, prohrál. Tehdy Anička začala Joanu s Arthurem navštěvovat pravidelně.

Nikdy mě nepřestane udivovat, jak snadno můžete na lidi kolem sebe působit jako někdo jiný, než kdo doopravdy jste. Samozřejmě to chce léta praxe. Ale z dlouhodobého hlediska to rozhodně stojí za to, zvláště, když můžete zpovzdálí sledovat, jak jim to postupně dochází a říkat si, „Tohle je moje práce.“

Dá se to přirovnat k tomu, když se obléknete do jásavých barev, aby nikdo nepoznal, že se ve skutečnosti cítíte zbyteční a ztracení. Byli byste překvapeni, jak snadno lze schovat skutečné pocity za úsměv a milá slova.

Aby nedošlo k mýlce. Předstírat, že jste neviditelní, že na tom, co chcete nebo cítíte vůbec nezáleží, může být pěkně otravné. Klíčem k úspěchu je být potichu a poslouchat – vstřebat co nejvíc informací, které vám o sobě lidé řeknou. A že o sobě mluví velmi rádi.

Říkám jim jen to, co chtějí slyšet, a sleduju, jak má chytrě zvolená slova hltají jako žiletky namočené v medu a ani je nenapadne, že si je vodím jako loutky. Ve chvíli, kdy začnou něco tušit, je už většinou příliš pozdě. Stačí jen zatáhnout za šňůrku žiletek a dívat se, jak trpí.

Vím, jak to chodí, vždyť to nedělám poprvé.

5. KAPITOLA

Anna

Poté, co jsem ráno podnikla neoficiální návštěvu v nemocnici, trávím zbytek času do návštěvních hodin bezcílným bloumáním po domě a sledováním hodinových ručiček. Snažím se na ni nemyslet, ale její obličej mi neustále vyskakuje před očima. Moc se za ta léta nezměnil. Čas se na něm nijak zvlášť nepodepsal a není v něm ani známka po utrpení či lítosti, ale to nejspíš proto, že ona nikdy není ta, kdo trpí nebo lituje. Vždy to někdo odnese za ni.

Kdybych chtěla být puntičkář, musela bych přiznat, že mi přijde trochu jiná, než si ji pamatuju. Jako by se jí vlastní zákešnost vepsala do tváře a pokrývila jí rysy. Nicméně je přirozené, že mi připadá jiná. Když jsem ji naposledy viděla, byla jsem vystrašené, důvěřivé, patnáctileté dítě.

Postupem času mi moje terapeutka pomohla uvědomit si, že jsem tehdy byla jen mladá holka, a že jsem udělala všechno, co bylo v danou chvíli v mých silách. Přijmout to mi pomohlo bojovat s pocitem viny, který mi jako ocelové lano omotával vnitřnosti a o kterém jsem si myslela, že se jej nikdy nezbavím. V náročných dnech, jako je tento, se vždycky o kousek utáhlo, abych se mi trochu připomnělo.

Čekání na informace od policie o té druhé řidičce se zdá nekončné, ale cítím, že chvíle odplaty je blízko, a to mě trochu uklidňuje. Až se dozvím, co potřebuju, bude těžké odolat pokušení

hned vyrazit do útoku a ublížit jí tak, jak jen to bude možné. Ale musím vydržet a jít na to pomalu a důkladně, ať to stojí za to.

Navíc je teď v sázce mnohem víc.

Liam je velmi zranitelný a musí se dozvědět, jak je nebezpečná. Nemůžu mu toho zatím říct moc, vypadala bych jako paranoik, a navíc nechci odhalit své plány. Nicméně potřebuje, aby ho před ní někdo ochránil.

I když o tom sám ještě nemá tušení.

Konečně je čas vydat se zpátky do nemocnice. Musím se sice dvakrát vrátit, abych narovnala polštářky v hale, ale nakonec přeci jen sedím v autě. Venku už je tma a hustě a vytrvale prší, na mokré vozovce se odráží světla projíždějícího auta. Pomalu vyrážím směr nemocnice a stále dokola přemítám o všem, co se v poslední době událo. *O práci, o té nehodě. O ní.*

Hlavou mi víří myšlenky, které přichází a odchází jako temný příliv, ale pravidelný zvuk stěračů je natolik uklidňující, že za chvíli cítím, jak se mi napjaté svaly na krku pomalu uvolňují.

Zatímco stojím na semaforu, v duchu si představuju, jak asi vypadá Liamova babička. Třeba je to buclatá, prostá žena, která mě obejmě a přivítá do své rodiny.

Předpokládám, že mě moc ráda uvidí a patrně bude dělat vědu z toho, co jsem pro Liama udělala, i když ve skutečnosti o nic nejde. Někdo by možná řekl, že jsem zbytečně skromná, ale já prostě nerada dělám rozruch. Jenom mu chci být nablízku, až se vzbudí.

Jen co zastavím na další červené a zadívám se ven do deště, hlas v mé hlavě spustí svou starou známou písničku.

Co když Liamova babička nakonec nebude chtít, abych se kolem něj ochomýtala? Co když mě k němu vlastně ani nepustí a já přijdu o možnost zjistit, jak pokračuje policejní vyšetřování?

Když se mi tehdy život rozpadl pod rukama, naučila jsem se držet si od lidí odstup. Bylo to jednodušší, a za daných okolností i bezpečnější, než spoléhat na jejich pomoc. Nikdy nevíte, komu můžete věřit, a je úplně jedno, jak dlouho dotyčné znáte, nemám pravdu? Nemůžete přece hned odhalit, jestli nemají nějakou stránku, kterou se jim před vámi podařilo skrýt. Vím, o čem mluvím.

Jak tak přemýšlím o tom, že bych se mohla sblížit s Liamem a jeho babičkou, začnou mi mravenčit ruce. Ale tentokrát to není jen o mně, už nejsem zodpovědná jenom sama za sebe. Tam na té silnici mě Liam požádal o pomoc a já souhlasila. Co bych to byla za člověka, kdybych ho teď nechala na holičkách?

Kvůli poddimenzované kapacitě nemocničního parkoviště se na oddělení dostanu až hodně po šesté. Sestřička, kterou jsem potkala už ráno, stojí u recepcy a usměje se, když mě uvidí. „Jeho babička už přijela. Přesunuli jsme ho na jiný pokoj, vydržte chvíličku, vezmu vás tam.“

Nakonec to však trvá mnohem déle. Nejdřív zvoní telefon, pak ji nějaký lékař požádá o vyhledání kontaktních údajů jakéhosi pacienta, chudák sestra si může uběhat nohy. Cítím se špatně, že jí ještě přidávám práci, ale je to důležité. Musím ho vidět. Nehet palce zarývám do ukazováčku, jako vždycky, když jsem rozrušená. Hodiny ukazují, že už je po půl sedmé a já se začnu soustředit na dýchání, ve snaze je alespoň trochu zpomalit. Návštěvní hodiny končí v osm a já chci s Liamem strávit co možná nejvíc času. Jestli to bude takto pokračovat, může se stát, že ho dnes ani neuvidím.

„Neumíte věštit budoucnost, takže si přestaňte říkat, jak moc špatně se věci vyvinou,“ slyším v hlavě hlas terapeutky.

Poslechnu ji a raději myslím na tu nehodu a na to, jaké bylo držet Liama za ruku.

Konečně se zpoza rohu vynoří sestra. „Tak už můžeme. Jste Anna, že si to pamatuju správně?“

Přikývnu a jdu za ní k jednomu ze čtyř dveří na konci oddělení. Každých pár metrů z chodby vybíhá obdélník se šesti postelemi. Identické povlečení rámuje bledé a unavené obličeje povětšinou starých lidí, vodové oči zahleděné kamsi do neznáma. Jedna už od pohledu slaboučká paní se snaží dostat z postele, nemocniční košile se jí na straně vyhrnula a odhalila popálenou nohu. Snažím se představit si ji, jak vypadala, když byla mladší. Nejspíš měla manžela, práci a děti.

Při představě, že bych někdy byla takto vystavená zvědavým pohledům bez jakéhokoli soukromí, se mi zvedá žaludek. Jsem vděčná, že je Liam na soukromém pokoji a nemusí ležet v takto nedůstojných podmínkách.

„Tak a jsme tady,“ říká sestra a zastavuje se u dveří.

Zaklepe a pak už ji následuju dovnitř.

Liam je stále samá hadička a stejně jako předtím je napojený na dýchací přístroj. Připadá mi bledší a zranitelnější, jestli je to vůbec možné. Před očima mi prolétne Dannyho obličej a mně zatrne.

Chci být s Liamem sama. I když je stále v bezvědomí, chci mu říct, že jsem tu pro něj.

„Ivy?“ osloví sestra křehkou, postarší paní sedící u Liamovy postele. „Tohle je Anna, jak jsem vám o ní říkala. Ta, co tu byla dnes ráno.“

Ivy ke mně zvedne prázdný pohled. Je drobná a šlachovitá, krčí nos, jako by se snažila čichem zjistit, kdo jsem, a připomíná mi tak hraboše.

„Anna je ta slečna, která po nehodě pomohla Liamovi,“ vysvětluje dál sestra.

Ivy se pokouší vstát, ale zavravorá na vratkých nohách a znovu si sedne. „Vy jste ta, co pomohla mému vnoučkovi,“ řekne, jako by měla Liama stále za malého chlapečka.

Natáhne ke mně malou, vrásčitou ruku a sestra na mě spiklecky mrkne.

„Děkuji vám, velmi si toho, co jste udělala, cením.“

Potřesu si s ní rukou, ale očima zalétnou zpět k posteli. „Jak je mu?“ zeptám se.

Ivy zavrtí hlavou a semkne rty, jako by se bála, že ji zradí hlas.

„Zatím beze změny,“ řekne sestra a pohladí Ivy po rameni. „Ale to se dalo čekat, vzhledem k tomu, co má za sebou.“

„Už vám sdělili něco ohledně té řidičky?“ zajímá mě.

„Zatím nic,“ odpoví Ivy. „Nejspíš je ještě moc brzy.“

„Nechám vás, ať si můžete trochu popovídat,“ řekne sestra a odejde z pokoje, zatímco Ivy cosi loví v kabelce.

„Doktor říká, že je to tak pro něj teď nejlepší. Myslím to, že se ještě neprobral.“ Vytáhne kapesník. „Prý tak má jeho nebohé tělo šanci se zregenerovat.“

Je mi jasné, že je pod velkým stresem a že je nejspíš zmatená ze všech těch informací, které se na ni valí, ale to, jak slepě věří všemu, co jí doktoři řeknou, mi tedy vážně hýbe žlučí. Je nezbytně nutné, aby měl Liam vedle sebe někoho, kdo bude nemocničnímu personálu klást ty správné otázky.

„A co tedy ta žena, ta druhá řidička?“ ptám se. „Dělá s ní policie vůbec něco?“

„Když mi přišli říct, že byl Liam účastníkem nehody, slíbili, že se brzy zase ozvou,“ pípne Ivy. „Jeden z nich mi dal vizitku s telefonním číslem. Mám ji někde doma.“

Pomalu přejdu na druhou stranu postele. Liamova paže leží na pokrývce. Zlehka se jí dotknou.

Někomu, kdo nikdy neměl ani přítele, by měl dotek mužské dlaně nejspíš přijít zvláštní a musím upřímně přiznat, že mě až překvapilo, jak velké má oproti mně prsty a jak je jeho kůže na dotek

lehce zhrublá. Chvilí sleduju, jak se mu pod pokrývkou zvedá a zase klesá hrud', a přemýšlím, jestli by takto vypadal i Danny, kdyby se dožil jeho věku.

Zvednu oči a zjistím, že mě Ivy pozoruje. Rychle odsunu ruku. „Říkali mi, že jste ho držela, dokud nepřijela sanitka,“ řekne tiše. „Nedržela jsem *jeho*, jen jeho ruku.“

Lidé si vždycky všechno vyloží špatně. S nikým, kdo je zraněný, by se nemělo hýbat, mohli byste tak napáchat víc škody než užitku. Na druhou stranu, ne každý se dobrovolně zúčastnil kurzu první pomoci a získal ve skupině nejlepší výsledky, že?

„Budete od policie potřebovat detaily ohledně pojištění té řidičky, její jméno a adresu,“ zopakuju jí. „Čím dříve, tím lépe. Nechcete snad, aby jí to jen tak prošlo?“

„Jak už jsem řekla, měli by se mi brzy ozvat,“ zavrtí se Ivy nakvašeně na židli.

Už jí skoro nabídnu, že to s policií vyřídím místo ní, ale pak si to rozmyslím. Přeci jen jsme se teprve poznaly a nejspíš by jí to přišlo trochu moc.

„Je to hodný chlapec, víte? Ale trval na tom, že si pořídí motorku,“ pokračuje a nespustí přitom oči z Liama. „Říkala jsem mu, že je to vražedný stroj, ale víte, jací jsou chlapci. Nikdy neposlouchají.“

Liam už přece dávno není „chlapec“. Neustále o něm mluví jako o někom, kdo ještě nevyšel z puberty, a já mám chuť skřípat zuby, ale nerada bych s tímhle zlovykem znovu začínala.

Bez ohledu na to, co jí kdo řekl, měla by hlavně začít tlačit na policii, aby zahájili řízení proti té řidičce. Cítím se za Liama i Ivy zodpovědná, musím dohlédnout na to, aby to nenechali plavat. Je to pro jejich vlastní dobro. Ale protentokrát ještě zůstanu potichu.

Zvednu se a otočím se k ní zády, přejdu k oknu a zadívám se na parkoviště. Sleduju, jak lidé spěchají z nebo do aut, někteří platí

u parkovacích automatů, do jednoho pohlcení kolotočem budíček-práce-návštěvní hodiny, společným pro všechny, kdo mají někoho z rodiny v nemocnici.

„Víte, my máme s Liamem jenom jeden druhého,“ promluví tiše Ivy. „Abych řekla pravdu, vůbec si neumím představit, co bych bez něj dělala. Jen díky němu jsem...,“ přeruší svou řeč náhle uprostřed věty. Otáčím se, abych se podívala, proč přestala mluvit, když vtom se pokojem rozlehne její jekot. Odskočím od okna a při pohledu na postel se překvapením zajíknu.

Liam má otevřené oči.

Ivy ho chytí za ruku a já je tiše sleduju, srdce mi buší až v krku.

„Děkuji ti, Bože,“ vzlyká Ivy tiše a tiskne si jeho ruku na tvář. „Je v pořádku, bude v pořádku.“

Čekám, až mu řekne, kdo jsem. Že jsem ta, co s ním byla tam na té silnici. Ale ona se o mně ani slovem nezmíní.

Natáhnu se přes Ivy a zmáčknu bzučák nad Liamovou hlavou. Pak se přesunu na druhou stranu postele a zlehka se prsty dotknu jeho ruky. Podívá se na mě, ale netváří se, že by mě poznával, natož že by mi byl nějak vděčný. Netváří se v podstatě nijak.

„Nepamatuje si na mě,“ zamumlám.

„Kde je ta sestra?“ Ivy se šourá ke dveřím, nakoukne do chodby a pak vyjde ven.

Vezmu Liama za ruku. „Vzpomínáš si na tu nehodu, Liame? Řekla ti policie něco o té ženě, té druhé řidičce?“

Na chvilku zavře oči, jako by v mysli procházel jednotlivé obrázky. Když je pak znovu otevře, zavrtí pomalu hlavou. Vtom se otevrou dveře a dovnitř vběhnou dvě sestry následované sinalou Ivy.

„Říkal něco?“ ptá se jedna ze sester.

Zavrtím hlavou a pustím jeho ruku, abych nepřekážela sestrám, které poletují kolem postele a kontrolují všechny hadičky.

„Musíme udělat pár testů. Už jsem poslala doktoru Khanovi vzkaz na pager,“ říká ta buclatější Ivy, která stojí u dveří a nereaguje.

„Bude v pořádku, nebojte se,“ snaží se ji uklidnit, ačkoli nechápu, kde bere tu jistotu. „Doktor tu bude co nevidět.“

„Slyšíte mě, Liame? Můžete promluvit?“ ozve se hlasitě a dramaticky druhá sestra. Jedinou jeho reakcí je i nadále jen ten děsivý pohled napovídající, že vůbec neví, která bije.

„Liame, víte, kde jste?“

„Mluv se sestřičkou, synku,“ nabádá ho Ivy. „Abychom věděli, že jsi v pořádku.“ Popojde blíž k posteli. „Prosím tě, Liame, řekni něco.“

Liam k ní pomalu otočí hlavu a pak se tichým, chraplavým hlasem zeptá: „Kdo jste?“

6. KAPITOLA

Před třinácti lety

Carla Bevinová začala pracovat pro sdružení škol Cumber Meadows před dvěma lety, hned poté, co se stala členkou Britského sdružení pro poradenství a psychoterapii. Pravda, nebylo to bůhví jak dlouho, ale dost na to, aby pochopila, proč to některé děti měly ve škole víc než těžké.

Často neexistoval jednoznačný důvod, proč k sobě přitahovaly problémy, spíš měla pocit, že to postihuje určitý typ dětí, což ji fascinovalo. Byla rozhodnutá, že zjistí, co k obětem šikany jejich trýznitele táhne, a napíše o tom článek.

„Děti jsou kruté, vrhnou se na kohokoli, kdo se jen trochu odlišuje. Rodiče by je měli zkrátka přesunout na jinou školu,“ nabídl jí Mark důležité svůj názor v jedné z těch mála chvil, kdy se ještě bavili i o její práci, nejen o tom, kolik peněz vydělá, až začne konečně prodávat své obrazy.

„Umělecké studio“, jak to její manžel rád nazýval, byla ve skutečnosti jen nóbl kůlna z Hornbachu, postavená na konci zahrady.

Do určité míry měl Mark ohledně šikanovaných dětí pravdu, ale Carla věděla, že právě tento určitý typ dětí mohli klidně přesouvat z jedné školy do druhé, ale výsledek byl přesto pokaždé stejný. Jako by měly na sobě nápis „šikanuj mě“, který viděly jen ostatní děti. To ale samozřejmě nahlas říct nemohla, zvláště ne teď, když

pracovala jako školní poradkyně. Ta za všech okolností politicky korektní partička ve škole by vyskočila z kůže.

Věta, kterou svým mladým klientům říkala nejčastěji, byla: „Není to tvoje chyba.“ Nicméně někteří z nich jako by k sobě vysloveně lákali ty nejhorší predátory, aby je trápili, ať už kvůli barvě vlasů, značce tenisek, které obvykle nosili, nebo zkrátka jen proto, že vůbec dýchali.

A přesně takový byl i Daniel Clarke.

Každé dítě, se kterým pracovala, stálo školní rozpočet minimálně pět set liber a vedení tento výdaj schválilo jedině v případě podezření, že vykazuje sebevražedné sklony. Daniela ale schválili hned a dobře udělali. Když to pondělní ráno zaklepal na dveře její kanceláře, vypadal jako hotový uzlíček nervů.

Děti během prvních několika sezení reagovaly každé jinak, ale Carla vyzpozovala, že se daly obecně zařadit do tří skupin.

Někteří byli upovídaní – dokonce až moc. Plácali páte přes de-váté v marné snaze skrýt, co skutečně cítí.

Jiní se jí otevírali pomalu, postupně, jako polámaná květina.

Daniel patřil k té nejméně početné skupině dětí, kterým Carla soukromě říkala „uzavřenci“. Ne že by toho řekl málo. On raději nemluvil vůbec. Dokonce ani nedal jakkoli najevo, že by poslouchal, co mu říká ona.

Jakmile otevřela dveře, okamžitě poznala, že má co do činění právě s takovým uzavřencem, jehož maska je naprosto neprůstřelná. To přesně potřebovala.

„Posaď se, Danieli, prosím,“ řekla mu s úsměvem a sedla si do jednoho z pohodlných křesel v krásné, temně zelené barvě, kterou sama vybrala, protože jí připomínala moře. Spolu s béžovým kobercem (písek) a stěnami lehce dožluta (slunce) měla vytvářet dojem, že jste někde na pobřeží. Místnost sice neměla okna, ale Carla

si dala tu práci a přinesla sem několik hladkých oblázků a kus naplaveného dřeva, kterými podpořila klidnou atmosféru a trochu vyvážila nedostatek denního světla.

Ale co se Daniela Clarka týkalo, nic z toho tam vůbec nemuselo být, ničemu kolem sebe nevěnoval pozornost. Posadil se do křesla jako robot, ani se nezavrtěl, aby se uvelebil, natož aby se rozhlédl kolem sebe a trochu se seznámil s okolím. Zíral přímo před sebe na prázdný pruh nově omítnuté zdi, na kterou ještě nestihla vybrat vhodnou zarámovanou fotku.

Carla si na papír s předepsaným Danielovým jménem a třídou napsala pár prvních poznámek.

„Já jsem Carla.“ Odložila pero a složila propletené prsty do klína. „Víš, proč tu jsi, Danieli? Proč tě za mnou poslali?“

Daniel se ani nepohnul, dokonce ani nemrknul.

Byl hubený. Spíš podvyživený než přirozeně štíhlý. Špinavě blond vlasy mu zplihle visely přes urousaný límeček košile a zoufale potřebovaly ostříhat. Carla si všimla, že na krajích obou ukazováčků, kterými neustále poklepával, měl kůži strženou až do masa.

„Jsem tady, abych ti pomohla, Danieli. Vypadá to, že si teď procházíš těžkým obdobím.“

Bez reakce.

„Chci, abys věděl, že cokoli mi tady řekneš, cokoli, o čem si tu budeme povídat, je přísně tajné. Nikdo se nic z toho nedozví.“

Už už měla pocit, že zahlédla v jeho očích záchvěv nějaké reakce, ale téměř okamžitě znovu nasadil prázdný výraz.

Den předtím se setkala s Danielovou třídní učitelkou, paní Martinovou. Ta ji dopodrobna informovala o tom, že si všimla, jak se Daniel od začátku pololetí stahoval stále víc do sebe. Ptala se prý i jeho ostatních učitelů a zjistila, že začal ve škole používat dobře známou vyhybací taktiku – například si sedal ve třídě zásadně ke

dveřím, aby mohl vyrazit ven jako první, a nechodil ani na oběd, aby se vyhnul jídelně.

„Jeden z učitelů jej dokonce viděl jít na další vyučování zkratkou přes budovu, místo aby šel s ostatními venkem.“ Paní Martinová zavrtěla hlavou. „Zkoušela jsem si promluvit s obvyklými podezřelými z Danielova ročníku, Philipem Naylorem a tou jeho bandou, ale prý v tom prsty nemají a tentokrát jim věřím. Nemůžu ale za boha přijít na to, co se s tím klukem děje, protože o tom odmítá s kýmkoli mluvit.“

Když si asistent učitele při nedávné hodině tělocviku všiml, že má Daniel na rukou známky sebepoškozování, vložil se do věci vedoucí ročníku.

„Nejspíš se sám pořezal, chudák malý,“ povzdechla si paní Martinová. „Učím už dvacet let, ale něco takového jsem ještě nezažila. Ten kluk nám chřadne před očima, ale nikomu nedovolí, aby mu pomohl.“

Vedení i příslušné úřady byli o všem samozřejmě informováni, ale z dosavadních zkušeností už Carla věděla, že bude trvat týdny, než se přetížené sociální pracovnice dostanou k tomu, aby případ řešily.

Po několika minutách naprostého ticha vzala z nízkého stolku džbán s vodou, nalila z něj do dvou sklenic a jednu přistrčila směrem k Danielovi.

Ani se jí nedotkl.

„Chci, abys věděl, že jsem na tvé straně, Danieli. Nejsem učitelka. Můžeš mě klidně brát jako kamarádku, jestli chceš.“

„Ale pracujete ve škole.“ Jeho odměřená odpověď Carlu překvapila a na chvíli nevěděla, jak zareagovat.

„Je pravda, že jsem tady ve škole zaměstnaná,“ řekla nakonec a snažila se, aby její hlas zněl co nejklidněji. „Ale moje poradenství

je ryze soukromá záležitost, takže cokoli, co si my dva spolu řekneme, také mezi námi zůstane.“

Daniel si posměšně odfrknul a zahleděl se na své ruce.

„Řekneš mi, jak se od začátku pololetí ve škole cítíš?“ zkusila na něj mírně zatlačit.

Odpovědí jí bylo jen ticho. Tohle bude opravdový oříšek.

Čas vyhrazený pro jednotlivá sezení byl žalostně nedostačující. Během dvaceti minut jednou, maximálně dvakrát týdně si těžko získáte důvěru traumatizovaného dítěte. Navzdory tomu se však Carle zatím pokaždé podařilo vymáčknout z dětí hned na první schůzce alespoň něco málo o tom, co je trápí. Rozhodně jí řekli víc než těch vynucených pět slov, které vypotil tenhle klučina.

„Máš z někoho strach? Někdo ti vyhrožuje?“

Na školení v BSPP je učili, aby jako poradci mluvili co nejméně a dali svým mladým klientům veškerý čas, který potřebují, aby se otevřeli a svěřili se jim se svými obavami. Což šlo velmi snadno, pokud člověk pracoval jako soukromý terapeut a měl na jednoho klienta celou hodinu. Ve státní škole, kde se počítala každá koruna, byl velký tlak na rychlé výsledky.

Carla si tajně vytvářela svá vlastní pravidla a postupy, jak docílit kýžených výsledků, a prozatím to fungovalo docela obstojně. Počítala, že během příštích pár měsíců by mohla nastřádat dostatek úspěchů, aby se mohla ucházet o tu dobře placenou pozici, která, jak slyšela, se bude otvírat na jedné prestižní soukromé střední škole ve městě. Poslouchat dětičky z bohatých rodin, jejichž největším problémem bylo, zda si k Vánocům přát poníka nebo dovolenou ve Státech, bylo rozhodně stokrát lepší než to, jaké hrůzy musela řešit tady, v Cumber Meadows. Nehledě na to, že to byl způsob, jak si velmi rychle vybudovat skvělou pověst. Měla totiž v plánu si jednou otevřít špičkovou soukromou praxi, kde bude dojit nekřesťanské

peníze z bohatých rodičů, kteří nemají čas nebo chuť napravovat hlavy svým zpovvykaným potomkům. Díky tomu by se také mohla zbavit toho ne zrovna malého dluhu, který jí zbyl na krku po Markově neslavném vpádu do světa umění. Nemluvě o rostoucím dluhu na kreditce, což byl důsledek bydlení v prestižní zelené oblasti známé jako Park, které bylo mírně řečeno nad její poměry. Nová práce tak byla jediná schůdná cesta, jak docílit poměrně slušné životní úrovně.

Mark velkomyslně nazýval tu změt cákanců blátivých barev na plátně „současným abstraktním expresionismem“. Problém byl, že byly tak abstraktní, že je nikdo nechtěl koupit.

Pokaždé, co na tu dobu vzpomínala, si velmi dobře pamatovala, jak se cítila, když veškerá tíha jejich společného zajištění ležela pouze a jen na jejích bedrech. Po jejich odloučení měla odpovědnost jen sama za sebe a za to byla skutečně vděčná. Ano, samozřejmě spolu zažili i spoustu krásných let, ale Carla si byla jistá, že kdyby neodešla, skončila by jako Mark – žila by ve světě prchavých, nedostižných snů.

Poposedla si a vrátila se myšlenkami zpět do současnosti. Zůstala ještě chvíli zticha, ale bylo jí jasné, že v téhle bitvě o to, kdo vydrží déle nemluvit, vyhrával Daniel na plné čáře.

„Jsem si jistá, že máš důvod, proč vždycky odcházíš ze třídy jako první,“ řekla mu Carla něžně. „Vím, že to při přesunu z hodiny na hodinu bereš zkratkami, aby ses vyhnul ostatním dětem. Tak před kým utíkáš, Danieli?“

Poprvé od chvíle, kdy vešel do místnosti, se na ni skutečně podíval. Pomaličku po ní cestoval pohledem, až se zastavil kousek od jejího obličej.

„Můžu ti pomoci jen tehdy, když se mnou začneš mluvit. Zkus mi důvěřovat. Musíme si důvěřovat navzájem. Vyhrožuje ti někdo, že ti ublíží?“

Chlapec rychle zamrkal. Z bledého, vyděšeného obličeje na ni hleděly obrovské zelenohnědé oči jako studny plné neštěstí. Pak nepatrně přikývnul.

„Kdo je to?“ zkusila kout železo, dokud bylo žhavé. „Věř mi, že nechat si to pro sebe je to nejhorší, co můžeš udělat. Na to se násilníci spoléhají. Nikdo neví, že tu jsi, a nikdo se nemusí dozvědět ani slovo z toho, co mi tu řekneš. Všechno zůstane jen mezi mnou a tebou, Danieli, rozumíš mi?“

Zavrtěl hlavou a Carla si všimla, že sevřel prsty na kolenou tak silně, až mu zbělaly klouby.

„On mě pořád sleduje,“ zašeptal Daniel. „Zná každou moji myšlenku. Ví o všem, co dělám.“